

Κωστής Ἀγουρίδης

Σταγονες.
Κατι γυαλινο
Δειχνει κυκλους
Κατακοκκινους
Σε μαυρο ουρανο...
ΒΡΕΧΕΙ

Κι ενα πορτοκαλι
Στο χερι μου
Στατικο εντελωσ
— κι ομως στιγμιαιο —
Ειναι ισως με φλογισμενα ματια
σιγουρα ομως, χωρις κανενα χρεος

()

Η προσφιλης
Ιδεα του θανατου

Εδω εις τον χειμωνα
Ειναι
Γιατι τοσο αγαπησαμε
(Και επρεπε)
Γιατι βλεπαμε
Τη ζωη μας
Μεσ απο χιονισμενα τζαμα
Να τα θαμπωνει

21.1.78

()

Ο πρωϊνος σου ηλιος
Που αγαπας
Σα ροδι ανοιγει.
Χαιρεσαι.

3.2.78

Δημήτρης Γαβαλάς

Δώδεκα μῆνες στὰ σύνορα τοῦ κράτους
στὰ σύνορα τῆς ψυχῆς μου
λησιμόνησα τὸ πρόσωπό σου
τώρα πού γεμίσανε τὰ μάτια μου
βροχή και χιόνι.

Δώδεκα μῆνες στὰ σύνορα τοῦ κράτους
στὰ σύνορα τῆς ψυχῆς μου
λησιμόνησα πῶς ἀνθίζει τὸ κορμί σου γυμνὸ ἀπὸ τὸ νερὸ
τώρα πού γέμισε ἡ καρδιά μου
ἐρήμωση και νοσταλγία.

Μαρία Γαλινού

Η ΑΤΑΛΑΝΤΗ

Ἡ Ἀταλάντη λούζεται μὲ τὰ χέρια μου,
στίβει τὰ μαλλιά της μὲ τὰ χέρια μου,
φοράει τὰ χέρια της και μένει μόνη,
καθὼς τὴ βλέπω νὰ μπαίνει στὸν ἄνεμο
σὰ μέσα σὲ φόρεμα χωρὶς ραφή.
Ἕνα αὐτοκίνητο στὸ δρόμο
περίμενε τὸ πράσινο χθὲς
χθόνιοι, ὑποχθόνιοι θεοὶ
δώδεκα ἄλογα στὴν πόρτα τοῦ ἝΑδη
δώδεκα ἄλογα ζεμένα
ἀρχίζουν νὰ γράφουν τὴν κίνησή της.
Μιά ἐπιτόλαιη Ἀταλάντη